

Всички писнахме в къщи, а след малко в една черга внесоха и убития бацько Цветко. Помня на погребението се беше събрало цялото село. Когато спуснаха ковчега в гроба младежите запяха:

Ах! нема те вече друже,
повехна ти като цвет.
Черен гроб те грабна бърже
от красивия този свет.

Плачем друже и се чудим.
Де остана твоята мисъл?
Мисъл, да работиш за народа
до небето бе висока.
Как се събра тя в гроба?
И последната ти дума
скърбим много, че не чухме!

Мама прибра лентите от цветята. Запомнила съм надписа на една от тях: "Родът ти се слави с твоите дела - неуморимо ратниче в организацията".

Убийците - турските доносници, организацията осъди на смърт и техният гроб беше един кладенец, но бацько Цветко не се върна.

Мама сериозно се разтревожи за нас живите и деца. Мислеше, че турците са набелязали нашата къща и смятат всички ни да унищожат... С помощта на мисионерката мис Хаскел за по-голямата ми сестра Магда бе уредено да се учи в американския пансион в Самоков по бедност като работи и извонучилищно време. Мама продаде една нива, голям топ от изтъкан плащник, събра и последните грошове за да купи билет до Америка. С него изпрати четирнадесетгодишният ни брат Гьоре заедно с дошлия от Америка наш съгражданин Иван Марков Радулов. Той успокояваше мама да не се безпокои. Той ще настани на работа Гьоре, ще се грижи за него като свое дете. И действително бацько Иван устоя на думата си, гледал е на Гьоре като на свой син.